

1

současnost

„Aničko... Vrátiš se?“

Bylo nasnadě přikývnout, že ano. Kam jinam by se člověk měl vracet než domů? Ale slovo *domov* naznačovalo soudržnost, důvěru a lojalitu, což v našem případě nesesedělo. Po včerejšku už ne.

Copak *doma* manžel spává na pohovce? Mirek tam sice přespal jen jednou, včera po našem dlouhém a nepříjemném rozhovoru, ale místo v posteli vedle mě zůstalo prázdné. Nebo je *domov* prostor, kde si připadáte jako vetřelec?

Ne. Tohle nebyl *domov*. Nebo aspoň ne takový, jaký jsem si vysnila a do včerejška se ho snažila udržet. Proto jsem netušila, jak odpovědět.

„Víš máma, že přijedete?“ zkoušel to Mirek jinak. Asi hledal způsob, jak mě rozpovídat. „Ře-řeklas jí to?“ Byl nervózní, zakoktával se a těkal očima po ložnici.

„Řekla,“ pípla jsem do země, což překvapivě zafungovalo jako odjištění granátu. Mirek dosedl na postel a chytil se za hlavu. Zaručeně si představoval, jak ho tchyně zavrhne a zasype výčitkami. „Teda řekla jsem jí to, že přijedeme,“ zželelo se mi ho.

„Víc nic?“

„Zatím ne.“

„Dobře,“ vydechl úlevou. Sice mu muselo být jasné, že uklidnění je jen dočasné, každou mámu by zajímalo, proč se k ní stěhuje dcera s tříletým vnukem, ale asi mu nedocházely důsledky. Nebo si je nechtěl připustit.

Stála jsem v šatně a pokračovala v balení. Trika, mikiny i kalhoty putovaly do kufru, který jsem zpod postele přemístila sem. Snažila jsem se na nic nezapomenout.

Můj mozek zamrzl. Neustále se vracel k včerejšku a panikařil. Nevěděl co dál. A přítomnost osoby, která seděla na posteli za otevřenými dveřmi, to rozhodně neulehčovala.

Proč nešel do práce? Za normálních okolností by teď už seděl v autě. Ale vymluvil se na oblečení, které si nestihl nachystat, a narušoval moje soukromí. Na chvilku předstíral, že hledá čisté ponožky, jeho snaha už však pominula. Teď tam jen seděl a znervózňoval mě.

„Mohl bych ti pomoci s –“

„Ne!“ zasáhla jsem dřív, než stačil návrh upřesnit. Ať už mi chtěl pomáhat s čímkoliv, přála jsem si jen, aby mě nechal na pokoji. „Nechci pomoci s ničím,“ skřípala jsem zuby.

„Ale ten kufr a Filípkovy hračky –“

„Pro Kristovy rány, Mirku!“ vybuchla jsem. „Copak to nechápeš?“

Očividně chápal. V očích se mu odrážel smutek.

„Tohle všechno je jenom kvůli tobě! Kdybys to neudělal, vůbec bych se nebalila,“ prskala jsem. „Nejsi tady v pozici rytíře, který pomáhá dámě. Všechno jsi zničil. Mě i naše manželství! Běž už proboha do práce a nesnaž se věci napravovat. Odnesením toho podělaného kufru to nevyžehlíš!“